

2) "Οστρακον καρκίνου παράγον ἤχον δι' ἐμφυσήσεως Λεξ. Βλαστ., 344. Συνών. *νοῦνοῦζα*.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. *Δαγκούνας* Πελοπν. (Γαργαλ.)

δαγκουνίτσα ἡ, Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. *δαγκούνα* διὰ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίτσα.

Ἡ μικρὰ χηλὴ τοῦ καρκίνου: Ἐπιάσαμε κατὶ καβουράκια μικρὰ καὶ τὰ φάγαμε οὐλα ὡμά, ἀκόμα καὶ τίς δαγκουνίτσες τους.

δάγκουσα ἡ, ἐνιαχ. δάγ'σα Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ θέματος τοῦ ρ. *δαγκῶ*, διὰ τὸ ὅπ. βλ. *δαγκάζω*, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦσα. Ὁ σχηματισμὸς κατὰ τὰ συνών. *φάγοῦσα*, *χάσκοῦσα*. Πβ. Γ. Χατζιδ. MNE 2, 121 καὶ Ἀνθ. Παπαδόπ., Ἀθηνᾶ 37 (1924), 184 - 185.

Ἡ νόσος φαγέδαινα ἐνθ' ἀν.: *Νὰ βγάλ'ς τ' δάγ'σα* 'ς τοῦ στόμα! (ἀρά) Μακεδ. (Βλάστ.) Συνών. *φάγοῦσα*.

δάγκωμα τό, σύνθηθ. δάγωμα Ἀντίπαξ. Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. δάγκωμα σύνθηθ. βορ. ἰδιωμ. δάγωνμα Εὐβ. (Πήλ.) Θεσσ. (Βαθύρρ.) Μακεδ. (Ἀηδονοχ. Δάφν. Λιτόχ.) δάκωμα Ἀθ. Εὐβ. (Βρύσ.) Κύθν. (Δρυοπ. κ.ά.) Μέγαρ. Σκυρ. κ.ά. δάκωμα Εὐβ. (Ἀκρ. Στρόπον. κ.ά.) δάκ-κωμ-μα Χίος ζάγκωμα Πελοπν. (Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *δαγκῶνω*, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ *δακῶνω*. Ὁ τύπ. *δάκωμα* καὶ εἰς χειρόγραφον τοῦ 16ου αἰῶνος.

1) *Δάγκωμα 1*, τὸ ὅπ. βλ., σύνθηθ.: Τὸ δάγκωμα τοῦ σκύλλου — τῆς γάττας — τοῦ ἀλόγου — τοῦ γαιδάρου — τοῦ λύκου — τοῦ φιδιοῦ σύνθηθ. Τὸ δάγκωμα τοῦ σκυλλιοῦ εἶναι πολὺ κακὸ Πελοπν. (Τριφυλ.) Ὁ ἔρρημος ὁ στισούλλος μοῦ 'δωτσ' ἓνα δάκωμα Μέγαρ. Ἀλονγήσιον δάγκωμα αὐτὸ Στερελλ. (Ἀχυρ.) Ἐμεινε 'ς τὸ μπράτσο μου τὸ δάγκωμα πὺν μοῦ 'κανε ἡ βασταγούρα (= γαιδάρα) Πελοπν. (Γαργαλ.) Τὸν φιδισμένον πρόβατον τοῦ κιδάγαμαν μὲ τσουκνίδα καὶ τοῦ βάναμαν ἀλάτ' ἀπάνον 'ς τοῦ δάγουμα Θεσσ. (Βαθύρρ.) Μῶκαμ' ἓνα δάγκωμα ὡς τὸ κόκκαλον Στερελλ. (Ἀράχ.) || Φρ. Καλύτερα δάκωμα φιδιοῦ παρὰ ἀνθρωπινὴ γλῶσσα Εὐβ. (Βρύσ.) || Ποίημ.

Καὶ ξεχωρίζει ὦ νά! 'ς τὸν ὦμο του

καὶ νά, ρουφάει μὲ τὰ φιλιὰ της

τρία σημαδάκια τοῦ καλοῦ καιροῦ

τὸ ἐρωτικὸ τὸ δάγκωμά της

Κ. Παλαμ., Πεντασύλλ., 133. Συνών. βλ. εἰς λ. *δαγκάμα 1*. β) Ποινὴ, τιμωρία Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Θέλ' λήγον δάγκωμα*, γιὰ νὰ μάθ' γνώσ'. *Θέλ' δάγκωμα* οὐ ἄλλους, γιὰ νὰ σὶ καταλαβαίν'. γ) Πόνος, ἐνόχλησις τῆς κοιλίας Μακεδ. (Ἀηδονοχ. Βέρ. Δάφν. Καταφύγ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀχυρ.): *Κάπου - κάπου* μὲ τοῦ γάλα μὲ πιάνει κ' ἓνα δάγκωμα Μακεδ. Ἐχον δάγκωμα 'ς τῆς γ'λιὰ μ' σήμιρα Ἀχυρ. δ) Αἰφνίδιος καὶ δυνατὸς πόνος ἐκ μυϊκῆς θλάσεως διαφόρων μερῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος Ἐρεικ. Μακεδ. (Γαλατ. Γρεβεν.) Ὁθων.: *Τὸ δάγωμα* τὸ λέμε καὶ κράδα ἢ καὶ ἀρπασμα Ἐρεικ. *Πῆαν' ἀσκώσω* τὴ βάρκα καί, ὅδας τὴν ἄσκωσα, κρὰκ ἔκαν' ἓνα πρᾶμα 'ς τὴ βεδρά μου καὶ μοῦ ἔνε πού 'ναι δάγωμα (ἄσκωσα = ἐσήκωσα, βεδρά = μέση, πού 'ναι = ὅτι εἶναι) Ὁθων. *Δὲν σ' εἶπα π' θέλ'ς κατάπλασμα*, νὰ σὶ φύγ' τοῦ δάγκωμα; Γαλατ. Συνών. *κράμπα*, *σφαγείο*, *σφαχτής*. 2) Τὸ δῆγμα τῶν ἐντόμων σύνθηθ.: Τὸ δάγκωμα

τοῦ σκορπιοῦ — τῆς μέλισσας — τῆς σφήκας — τοῦ κουνουπιοῦ — τοῦ κοριοῦ — τοῦ ψύλλου σύνθηθ. *Τί δάκωμα* κἀν'νε οἱ ψύλλ! Εὐβ. (Ἀκρ.) Ἀμα δαγὰς' κανέναν ἢ σφήκα, τοῦ βαίναμι λάσπ' ἀπάνον 'ς τοῦ δάγουμα Εὐβ. (Πήλ.) Φλούδα ἀπὸν ἀγουρτσὰ κάθ' καλὸ γιὰ τοῦ δάγουμα τοῦ σκορπιοῦ Θεσσ. (Βαθύρρ.) Συνών. βλ. εἰς λ. *δαγκάμα 2*. 3) *Δάγκωμα 3*, τὸ ὅπ. βλ., Κύθν. (Δρυοπ. κ.ά.): Ἐβγαλμα τοῦ ἡλίου, δάκωμα Κύθν. Συνών. *δαγκάμα 3*, *κολατσίδα*, *ρισμα*, *κολατσίδο*, *κολάτσισμα*, *μπούκκωμα*, *πρόγευμα*.

δαγκωμάρα ἡ, ἐνιαχ. δαγωνμάρα Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. *δαγκώμα* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρα.

Ἡ μυαλγία διαφόρων μερῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἐνθ' ἀν.: *Μὲ δαγών' ἡ καρδιά*, ἔχον μὲν δαγωνμάρα. Μακεδ. (Βλάστ.) Συνών. *δαγκώμα 1δ*.

δαγκωμάσι ἡ, Λεξ. Γαζ. δαγκωμάδα Πελοπν. (Τριφυλ.) δαγκωμάσι Στερελλ. (Ἰπάτ.) δακωμάσι Σκυρ. δακωνμάσι Θεσσ. (Ἀνατολ. κ.ά.) δακωνμονσιὰ Θεσσ. δακαμονσιὰ Μακεδ. (Θεσσαλον.)

Ἐκ συμφυρμού τῶν οὗς. *δαγκώμα* καὶ *δαγκωσιὰ*. Πβ. Α. Τζαρτζάν., Θεσσαλ. διαλ., 85. Ὁ τύπ. *δαγκάμουσι* ἀ ἐξ ἀντιμεταθέσεως τῶν φωνηέντων *ου* καὶ *α*. Ὁ τύπ. *δακῶμουσι* ἀ διὰ προχωρητικὴν ἀφομοίωσιν.

1) *Δάγκωμα 1*, τὸ ὅπ. βλ., Θεσσ. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Πελοπν. (Τριφυλ.) Σκυρ. Στερελλ. (Ἰπάτ.): *Μὲ δάκωσα* τσαὶ δὲς τί δακωμάσι μοῦ 'κανε! Σκυρ. *Τὸν ἀρπαξε* καὶ τὸν ἀρχίνησε 'ς τίς δαγκωμάδες Τριφυλ. Συνών. βλ. εἰς λ. *δαγκάμα 1*. 2) Ὁ βλωμός, ἡ μπουκκία Θεσσ. (Ἀνατολ.) — Λεξ. Γαζ. Συνών. βλ. εἰς λ. *δαγκάμασι 2*.

δαγκωματάρ ἡ, Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. *δαγκωμάτι* ἀ διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρα.

Μεγάλῃ δαγκωματιά: *Τί δαγκωματάρ*ες ἔκαμες 'ς τὸ καρβέλι!

δαγκωματιά ἡ, δαγωματιά Κύθηρ. Μέγαρ. δαγκωματιά σύνθηθ. δαγωματιά Εὐβ. (Ὀρ.) Ζάκ. Τήν. δαγκωμαθιά Μήλ. δαγκωματιά Ἡπ. (Κουκούλ.) Λέσβ. Μακεδ. (Καταφύγ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀράχ. Ἀχυρ. Καλοσκοπ. Παρνασσ.) δαγκωμακιά Λέσβ. δακωματιά Αἰγίν. Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Μέγαρ. Πόντ. δακωματιά Εὐβ. (Κύμ.) δακωματιά Εὐβ. (Βρύσ.) Κρήτ. Μύκ. δακωνματιά Εὐβ. (Ἀκρ. Στρόπον.) δακωμαθιά Μήλ. δακ-κωμ-ματιά Χίος (Πισπιλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. *δαγκώμα* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιὰ. Ὁ τύπ. *δαγκωμάτι* εἰς Ἰατροσόφ. τοῦ 16ου αἰῶνος. Βλ. Ἀθηνᾶ 43 (1931), 161. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ -τι- εἰς -κι- τοῦ τύπ. *δαγκῶμακιά* βλ. Ρ. Kretschmer, Lesb. Dial., 143 κέξ.

1) *Δάγκωμα 1*, τὸ ὅπ. βλ., σύνθηθ.: *Τί δαγκωματιά* εἶν' αὐτή; τὸ τρέλλανες τὸ παιδί σύνθηθ. Ὁ στισύλλος σου μοῦ 'καμενε μὲν δαγκωματιά Ἀνδρ. Μαλώσανι προχτὲς καὶ τοῦ 'κοφι νὰ δακωνματιά 'ς τ' ἀφτί Εὐβ. (Ἀκρ.) Δὲ μπουρῶ νὰ κάμω πέρα ἀπ' τ' δαγκωματιά πῶχον 'ς τὸ πόδ' Στερελλ. (Ἀράχ.) Ἡ δακωματιά ἀκόμη φαίνεται πό τόνον τῶν Μέγαρ. Τόσις μέρις καὶ δὲν ἔφ'κι ἀκόμα ἡ δαγκωματιά Ἡπ. (Κουκούλ.) Μῶδονκι νὰ δαγκωματιά! Στερελλ. (Καλοσκοπ.) Τήρα νὰ δαγκωματιά π' μῶκαμ! Στε-

ρελλ. (Ἀχυρ.) Τὰ χεῖλια της πήρανε ἓνα δυνατό κόκκινο χρῶμα, σὰ νὰ εἶχανε ματώσει ἀπὸ καμμιὰ δαγκωματιά Κ. Παρορ., Μεγάλ. παιδ., 226. || Ἄσμ.

Σοῦ στέρνω χαιρετίσματα μέ μῆλο δαγωμένο καὶ μέσα 'ς τὴ δαγωματιά σου 'χω φιλή κορυμμένο Ζάκ.

Ἀλλεργροκολοβοῦσα μου, ρίξε τὴ βόλμα ὁδρός σου, νὰ μὴ φανῇ ἡ δακωματιά, ποὺ σοῦ 'χω 'ς τὸ λαιμό σου (ἀλλεργροκολοβοῦσα = ἡ φέρουσα μὲ χάριν τὸ κολόβι, εἶδος γυναικεῖου γιλέκου) Μύκ.

Πῆρ' ὁ βοριὰς τὴ βόλμα σου κ' ἐφάνηκ' ὁ λαιμός σου κ' ἐφάνηκ' ἡ δαγκωματιά π' ἔχεις 'ς τὸ μάγουλό σου Μῆλ. Συνών. βλ. εἰς λ. δ α γ κ α μ α 1. 2) Δ α γ κ α μ α τ ι ὰ 3 Τῆν.: Δυὸ δαγωματίες εἶν' τ' ἀβγό. Συνών. βλ. εἰς λ. δ α γ κ α μ α τ ι ὰ 3. 3) Μεταφ., ἡ σκληρότης συμπεριφορᾶς Γ. Στρατήγ., Τραγοῦδ. τοῦ σπιτ., 49: Ποίημ.: Ὁ χωρισμός μ' ἐμάρανε καὶ τῆς ζωῆς οἱ μπόρες τῶν ξένων ἡ δαγκωματιά.

δαγκωματίτσα ἡ, ἴος Σκυρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. δ α γ κ α μ α τ ι ὰ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτσα.

Δ α γ κ α μ α τ ι τ σ α, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἐχεις ἐλιά 'ς τὸ μάγουλο τσ' ἐλιά 'ς τὴν ἀμασκάλη τσαί 'ς τὸ δεξί σου τὸ βεζὶ μικρὴ δαγκωματίτσα

ἴος. Συνών. βλ. εἰς λ. δ α γ κ α μ α τ ι τ σ α.

δαγκωνιά ἡ, πολλαχ. δαγωνιά Ἀνδρ. κ. ἄ. δαγκουνιά Στερελλ. (Ἀράχ.) δαγωνιά Σάμ. (Καρλόβ.) δακωνέα Ἀθῆν. (παλαιότ.) Αἰγιν. Μέγαρ. δακωνιά Ἀθῆν. Αἰγιν. — Ι. Βενιζέλ., Παροιμ.², 153-56, — Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. δ α γ κ ὶ ν ω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί α.

1) Δ α γ κ α ν ι ὰ 1, τὸ ὅπ. βλ., πολλαχ.: Τοῦ κόβω μιὰ δαγκωνιά Ἀθῆν. Μοῦ 'καμενε μιὰ δαγωνιά 'ς τὸ χέρι μου! Ἀνδρ. Θὰ σοῦ δώκω νιὰ δαγκωνιά, ποὺ θὰ εἰπῇς ἀμὰν Πελοπν. (Κοπαν.) Μοῦ 'δωσ' μιὰ δαγκουνιά σὰ λυσσασμένο σκυλλὶ Στερελλ. (Ἀράχ.) || Παροιμ. Κρεμμυδάκι μου, τί νὰ σοῦ θυμηθῶ; κάθε δαγκωνιά καὶ δάκρυ (ἐπὶ ἀποθανόντων, οἵτινες ἐν ζωῇ ὄντες ἐγένοντο πρόξενοι κακῶν) Αἰγιν. Συνών. βλ. εἰς λ. δ α γ κ α μ α 1. 2) Δ α γ κ α ν ι ὰ 2, τὸ ὅπ. βλ., Ἀθῆν. Αἰγιν. Πελοπν. (Κοπαν.) Σάμ. (Καρλόβ.) — Ι. Βενιζέλ., Παροιμ.², ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Περίδ. Μπριγκ.: Ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ τραπέζι μέ τὴ δακωνιά 'ς τὸ στόμα Ἀθῆν. Δό μ' μουνάχα μιὰ δαγωνιά ψουμὶ Καρλόβ. || Παροιμ. Μεγάλη δακωνέα φάε, μεγάλο λόγο μὴν πῆς (ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν καυχωμένων) Ἀθῆν. (παλαιότ.) Συνών φρ. μεγάλη μπουκκιά φάε, μεγάλο λόγο μὴν πῆς. Ἀλλοίμονό του, ποὺ πνιγῇ 'ς τὴν πρώτη δαγκωνιά (ἡ ἀποτυχία κατὰ τὴν πρώτην προσπάθειαν ὁλεθρία διὰ τὴν ὅλην ἐπιχείρησιν) Αἰγιν.

Ὅπως κάνει τὴ δουλειά μου, | παίρνει καὶ τὴ δακωνιά μου

(ὁ ἀναλαμβάνων ἐργασίαν τὴν ὁποῖαν ἄλλος ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελέσῃ, θεωρεῖται ὡς ἀδικήσας αὐτόν, διότι τὸν στερεῖ βεβαίου κέρδους) Ἀθῆν.

Μεγαλύτερα δακωνιά μὴ βάνης 'ς τὸ στόμα σου ἀπὸ τ' ἀρκετό σου, γιατί πνίγεσαι (μὴ ἐπιχειρῇς ἔργον ἀνώτερον τῶν δυνάμεών σου) Αἰγιν.

Ὡσπου νὰ ῥθῇ τὸ τυρί, | πάει ἡ δακωνιά ξερῇ

(ἀποτυγχάνει ὁ ἐπιχειρῶν τι ἀνώτερον τῶν δυνάμεών του) Ι. Βενιζ., ἐνθ' ἄν. Συνών. βλ. εἰς λ. δ α γ κ α μ α τ ι ὰ 2.

δαγκωνιάρης ἐπίθ. Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., 137 Θηλ. δαγκωνιάρια Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 6 (1894), 18 δακωνιάρια Γ. Χατζιδ., ἐνθ' ἄν. Οὐδ. δαγκωνιάρικο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἄ. δαγκωνιάρ'κου Στερελλ. (Ἀράχ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὗς. δ α γ κ α ν ι ὰ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί α ρ η ς. Διὰ τοὺς τύπους δ α γ κ α ν ι ὰ ρ ι ὰ καὶ δ α κ α ν ι ὰ ρ ι ὰ βλ. Γ. Χατζιδ., ἐνθ' ἄν.

Δ α γ κ α ν ι ὰ ρ η ς 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Τοῦ σῆ'λλι εἶνι δαγκωνιάρ'κου Στερελλ. (Ἀράχ.) || Παροιμ. Τὸ δαγκωνιάρικο σκυλλὶ δὲ γαβγίζει (ὁ ὑπουργὸς ἀνθρωπὸς δρᾷ ἀθωρύβως) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Ἄσμ.

Ἐβγα ἤλιε νὰ λιαστῶ | καὶ κονιλλούρια σοῦ βαστῶ κ' ἓνα γάιδαρο κουτσό | κ' ἓνα σκύλλο δαγκωνιάρη Μ. Λελέκ., ἐνθ' ἄν. Συνών. δ α γ κ α ν ι ὰ ρ η ς 1.

δαγκώνω, δακώνω Ἀθῆν. Ἀνδρ. Εὐβ. (Βρύσ. Κάρυστ. κ. ἄ.) Μέγαρ. Μύκ. Νάξ. (Ἐγκαρ.) Πελοπν. (Κλουτσινοχ. Σαραντάπ. Συκ. Κορινθ. Τρίκκ. Φεν.) — Λεξ. Περίδ. Βυζ. δακώνου Ἀλόν. Εὐβ. (Ἀκρ. Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ. Στρόπον. Ψαχν.) Θεσσ. (Ἀνατολ. Δομοκ. Μεγαλόβρυς. Μελιβ. Πήλ. Τρίκερ. Τσαγκαρ. κ. ἄ.) Μακεδ. (Βελβ.) Σκόπ. Σκυρ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Καλοσκοπ. Παρνασσ. Φθιώτ.) Τῆν. δαγκώνω σύνθηθ. δακώνω Ἀνδρ. Ἐρεικ. Ζάκ. Ἰθάκ. Λευκ. Κεφαλλ. Νάξ. (Σαγκρ.) Ὁθων. Πελοπν. (Καρδαμ. Ξεχώρ.) δαγκώνου Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν. Ἀκρ.) Ἡπ. (Δωδών. Ξηροβούν.) Θεσσ. (Ζαγορ. Μελιβ. Πήλ. Σουκαμν.) Θράκ. (Ἀμόρ.) Μακεδ. (Βελβ. Βρία Γαλατ. Γήλοφ. Γιδ. Ἐράτυρ. Καταφύγ. Κοζ. Λιτόχ. Νάουσ. Πεντάλοφ. Πεντάπολ. Σιάτ. Σισάν.) Προπ. (Κύζ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀστακ. Περίστ. Ὑπάτ. Φθιώτ. Φωκ.) δακώνου Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Ἀμόρ. Σουφλ.) Λῆμν. Μακεδ. (Βλάστ. Μικρὸ Σούλ. Σταν. Χαλκιδ.) Πελοπν. (Κότρων.) Προπ. (Κύζ.) Σάμ. (Βλαμαρ. Μυτιλην. κ. ἄ.) δακ-κών-νω Κῶς (Καρδάμ.) Χίος δακώνου Καππ. (Μισθ.) δακιώνου Θεσσ. (Τσαγκαρ.) ζαγκώνω Πελοπν. (Βλαχοκερασ. Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ Ἑλληνιστ. ρ. δ α κ ὶ ν ω, διὰ τὸ ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1, 290.

1) Δ α γ κ ὶ ν ω 1, τὸ ὅπ. βλ., σύνθηθ.: Τὸ σκυλλὶ — τὸ γαττί — τὸ ἄλογο — ὁ γάιδαρος — ὁ λύκος δαγκώνει. Μὴν πιάνης τὸ γαττί ἀπὸ τὴν οὐρά, γιατί θὰ σὲ δαγκώσῃ. Δέσε τὸ σκυλλί, μὴ δαγκώσῃ κανένα καὶ βρῇς τὸ μελεᾶ σου σύνθηθ. Τὸν δάγκωσε ἓνα σκυλλὶ λυσσασμένο Ἀθῆν. Φύγε, μὴ σοῦ δαγκώσω τὸ καρύδι! αὐτόθ. Ἐδάγκωσε τὰ δάχτυλά του ἀπὸ τὰ βουριά του (τὰ βουριά = ὁ θυμὸς) Πελοπν. (Γαργαλ.) Τὸν ἐδάγκωσε τὸ σκυλλὶ Πελοπν. (Τριφυλ.) Μὲ δάγκωσε ἓνα λυσσάρικο σκυλλὶ Πελοπν. (Φεν.) Μία γριά τοῦ ἔδινε ἓνα κρεμμύδι καὶ τὸν ρωτοῦσε: τί θὰ φάῃς τὸ κρεμμύδι ἢ τὴ γυναικα; καὶ τὸ δάγκωνε τρεῖς φορές Πελοπν. (Γεράκ.) Ὅργιος ξαναπαντρεύεται δαγκώνει διὰ λειμόνια Πελοπν. (Μελιγαλ.) Ἀμα πρωτοπαίρουν παπούτσια, τὰ δαγκώνουν, γιὰ νὰ μὴν τοὺς φᾶνε (= κόψουν) Πελοπν. (Κοπαν.) Μὲ δάκωτσε ὁ στυνύλλος 'ς τὸ ποδάρι (στυνύλλος = σκύλλος) Μέγαρ. Τόνη δάκωκα 'ς τὸ χέρι τῶν μ' ἄφησε αὐτόθ. Οἱ μαλλιαροὶ κάβουρες ἔχουνε μιὰ δαγκάνα κι ἄμα σὲ δαγκώσῃ, χάθηκες Ἐλαφόν. Ἡ ρίνα, ὅδας πᾶς νὰ δῆνε πιάκης, δακώνει (ρῖνα = ὁ ἰχθύς Ρίνη, τῆς οἰκογ. τῶν Ρινοβατιδῶν) Ἐρεικ. Ἐβάστοννε ἓνα δωράκινο μέλο καὶ μοῦ ἔδωκε νὰ δαγώσω κι ἐγὼ (δωράκινο = ρωδάκινο) Ὁθων. Ἀπὸ μικρὰ τὰ τρα-

